

El conte del Pallagostí Tictic Saltamarges

Publicació de l'APLEC per fer volar la imaginació en temps de confinament

Un conte de la Paula Belmàs Llense amb
il·lustracions de Wäwä

aplec
ASSOCIACIÓ
PER A L'EN
SENYAMENT
DEL CATALÀ

- Mare ens podries contar la història de la Rateta?

- No, avui us contaré la del Pallagostí
Tictic Saltamarges.

Llavors la mare
seia a la vora del foc
i nosaltres,
les dues germanes,
a la seua falda,
l'escoltàvem.

« Al temps que parlaven les bèsties,
hi havia un Pallagostí, coquinet i presumit,
en Tictic Saltamarges, que no podia criquejar
més. S'havia cruspit tot un crostó de pa per
remei, sense resultat.

El seu company Borinot, que passava per
allí amb cara arrufada de savi, li diu :

- Ja sé jo el que te cal : ves-te'n alguns
dies a Vic, rosega corquinyols i guariràs.

Els corquinyols eren molt bons, ben
cruixents. El Pallagostí se'n va fer un afart,
però no l'havien pogut curar, i per això
estava ben desconsolat.

Cap a l'hort del Saltamartí va trobar el
seu veí més eixorit, en Ratolí petit :

- Com m'ho puc fer per tornar a criquejar ?

- Ves al forn de l'Escarabat que hi
pasten una coca molt fina. Te n'empassaràs
tanta com vulguis i seràs el més criquejaire
de tot Catalunya !

El Pallagostí va rosegar tanta coca
que la panxa se li va botar com un pa
de pagès ! Però de criquejar, res !

« No criquejaré mai més, -somicava el Tictic
Saltamarges -. Mala idea vaig tenir aquell dia d'estiu
d'anar a la bassa de les granyotes ! Prou m'ho havia
dit el Gripau de la Canterrana :

« No hi vagis, nin, que és ple de brutícia, desherbants
i pesticides ! El Cargo!, l'altre dia s'hi va morir, pobret !
Creu-me, no hi vagis !... »

Jo, no m'ho creia : havia resistit als temporals més forts, res no m'espantava, ni un terratrèmol!
Criquejava amb tota l'ànima quan una boira estranya me va estroncar.
« Arg! » M'escanyava. D'ençà, no he pogut criquejar més!

El Pallagostí, s'estava tot sol, plorant. Va passar una Formigueta:
– No ploris pas pus Tictie, ja t'ajudaré. Conec un grill de Perpinyà que, quan era jove li va passar igual, i ara torna a criquejar més que mai. Se'n diu Patangana, ja sé on s'està, m'ho ha dit la Marieta.
– Si és així me n'hi vaig!

Son pare l'avisava:
– Nin, fes apolit a la Sargantana que té la llengua força llarga!
– No te'n facis, pare!

El Pallagostí, amb el seu mocador fent de farcell, se posa en camí.

Camina que caminaràs, arriba a Perpinyà que ja és negra nit. I ara com s'ho faria si havia descuidat el fanal?

Va veure una llum que se movia tanquil·lament dins la foscor.
– Tu, què fas tota soleta dins la nit?
– Jo, sóc la Cuca de llum. Les nits sense lluna passegi pels carrers de la vila. Si me segueixes te mostraré el camí.

Tots dos se'n van, trico-trico. La lluerneta va xerrant:
– Mira, aquí hi ha la Pregadora. Ten l'aire de fer pregàries, però malfia-te'n! Després de fer potons als seus enamorats se'ls menja pel rissopet!

Ara, canviem de vora que el Papaorelles se nos enganxaria!
Ah! El carrer d'en Guilla! Ets arribat! Jo me'n vaig a dormir que ja despunta el dia. Bona nit i bona sort!

En Patangana estava cantant a la finestra de casa.

- Què en penses de la meua veu?
- No te preocupis, jo també vaig tastar les millors rosquilles, els crocants més fins, mes res no hi va fer... Vine! Que t'acompanyaré a casa del qui me va guarir, s'està per aquí.

-Fes a polit, que a dalt hi ha rates pinyades i vora teu és tot ple d'aranyes...

Truquen a una porta veïna on hi ha escrit: «Espiadimonis. Curadero».
- Entreu tothom!

-No tinguis por, Tictic. Te posaré un pegat d'ou, farina de lli i mostassa, herba de bruixes i mataranyes. Hi afegiré quelques sangoneres. I, per t'acabar de treure el mal, te ficaré a l'esquena ventoses amb cotó fluix encès.

El Pallagostí era espantat, mes va fer el cor fort:
- Ara que hi sem, provem-ho!

Iva tenir raó: després d'una llarga nit de dormir profundament tornava a criquejar. Quin plaer! Era com si tornés a néixer!

Mai havia criquejat tan fort! I a més tenia un bon company, en Patangana, el grill de Perpinyà que feia un ric ric tan bonic!

- Mare... que ens podries contar una altra història?
- No, que ja és tard. Al llit, vinga va, a posar ploma!
- Ens podries acompanyar a la cambra... és per si nos trobéssim l'Espiadimonis?
- I ara! Ninetes, si això són històries de la vora del foc!

